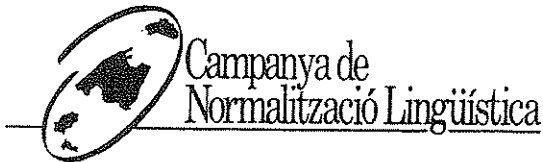

LÍNIA DIRECTA

amb la Campanya de Normalització Lingüística

I

Palma
1991

Línia Directa

© Aina Moll

Producció: Campanya de Normalització Lingüística de les Illes Balears

Fotocomposició: Documenta Balear s.a.

Impressió: Antoni Rotger, "Es Pes de Sa Palla"

Dipòsit Legal: PM-1.364/1991

Girona - Gerona: la importància dels noms propis

Un comunicant demana la nostra opinió sobre el rebombori que s'ha armat amb motiu de l'oficialització dels noms de Girona

i Lleida. Ell troba que als catalans “no els cauria cap anell si admetessin el doble nom **Girona - Gerona** i **Lleida-Lérida**”, i que “és absurd obligar els castellanoparlants a dir el nom de la seva ciutat en una llengua que no és la seva”.

Parlem-ne amb calma. Efectivament, el rebombori ha estat gros, i hi ha molta gent que, estant d'acord o no amb la primera afirmació del nostre comunicant, coincideixen a interpretar l'oficialitat única del nom de **Girona** o **Lleida** com a “obligació” d'usar-lo i “prohibició” d'emprar els equivalents castellans. I això és, a més d'inexacte, perillós per a la convivència.

Mirau: el meu nom és **Aina**, i figura així al meu D.N.I. i en qualsevol document oficial. Seria absurd considerar que, com que aquest nom té l'equivalent castellà **Ana**, i el català i el castellà són oficials a les Balears, el meu nom vertader és **Aina - Ana**. Jo no tenc cap inconvenient que els meus amics castellans em diguin “Ana” i els francesos “Anne” si volen —i n'hi ha que ho fan, sobretot perquè els costa pronunciar-lo en català—, però jo de nom no en tenc més que un.

De la mateixa manera, essent el català la llengua pròpia de Catalunya (i de les Illes Balears), els seus topònims han de tenir, per als usos equivalents als del D.N.I. de les persones, una única forma, que és la catalana. És un dret, com el dels noms de persona, de què ningú pot privar Catalunya —ni les Illes—. S'equivoca qui pensi que això és una qüestió sense importància (si ho fos, el franquisme no hauria imposat la forma castellana dels noms personals i de lloc). El nom dels pobles, com el de les persones, és el seu signe d'identitat, i imposar-los-ne un altre és una manera de despersonalitzar-los als seus propis ulls i als dels altres. Per això, la Llei de Normalització Lingüística de Catalunya estableix, igual que la nostra, que l'única forma oficial dels topònims és la catalana. I això, que es va promulgar l'any 1983, no ha estat objecte d'impugnació per part de ningú, ni ha creat cap problema als castellanoparlants de Catalunya.

¿Com és, doncs, que ara ha sortit aquest gran problema amb Lleida i Girona?

Simplement, perquè es tracta del nom de les províncies, que no són entitats autonòmiques sinó estatals, i la Generalitat no té competències per establir-ne el nom oficial. Fins ara, les ciutats de Lleida i Girona s'han denominat oficialment així, i no ha passat res; però les províncies (que duen el nom de la capital corresponent) van mantenir la seva denominació castellana. Com que l'organització estatal continua basant-se en les províncies (i això afecta, entre altres coses, les matrícules dels cotxes) i les relacions internacionals es fan entre Estats, resulta que "als ulls del món" Girona i Lleida no existeixen, i els gironins s'han de passejar pel món identificant-se, per mitjà de la matrícula del cotxe, com a "gerundenses".

Naturalment, aquesta situació preocupa des de fa anys el govern i la majoria dels ciutadans de Catalunya, i finalment el Grup Català del Parlament espanyol ha iniciat les gestions necessàries per oficialitzar el canvi de nom.

És de suposar que els diputats saben que un únic nom oficial no vol dir la prohibició d'emprar l'equivalent castellà en els usos no oficials, de la mateixa manera que en català deim **Castella, Lleó, Saragossa o Terol** en lloc de **Castilla, León, Zaragoza o Teruel** i ningú pretén que la forma catalana sigui reconeguda com a oficial.

Sembla, per tant, que als diputats de llengua no catalana i als partits d'àmbit estatal "no els haurien de caure els anells" per reconèixer oficialment per a Lleida i Girona un únic nom, que és el seu. Més aviat haurien d'estar contents de contribuir a esmenar així una injustícia històrica. En lloc d'això, el PP i el PSOE van presentar esmenes al projecte de Convergència i Unió, amb l'absurda pretensió del doble nom oficial. Els catalans en van fer immediatament una qüestió de dignitat, i es va produir l'aldarull que hem vist. Fixau-vos, però, que els sectors catalans d'aquests partits —PSC i PP de Catalunya— s'han identificat amb la reivindicació del nom únic i han fet esforços molt meritoris, i en certs casos pressions molt fortes, perquè els seus grups parlamentaris retirassin aquestes esmenes. Hem de confiar, doncs, que tot acabarà bé.

És una llàstima que els illencs no tinguem tots l'orgull de la llengua tan arrelat com els catalans. No podem pretendre que ens respectin com a poble amb personalitat pròpia si no ens respectam nosaltres mateixos. I la primera cosa que hem de fer respectar és el nom. En usos oficials, Eivissa, per exemple, és **Eivissa**, i només **Eivissa**, encara que en l'ús particular els castellanoparlants li puguin dir tranquil·lament **Ibiza**. I fins i tot, si per raons turístiques o comercials es considera convenient posar entre parèntesis el nom castellà al costat del nom oficial encara poc conegut fora d'aquí, no hi ha inconvenient. Allò que és il·legal, i que hauria de despertar en els eivissencs un sentiment de dignitat ferida, és que s'amagui el nom propi i oficial de l'illa i es mantengui en el seu lloc el que ens imposaren en èpoques no democràtiques. A.M. (DM, 14 d'octubre).